

vil snart kaste Bogen fra sig af Ærgrelse over at maatte sidde der i sin Sygestol og læse om andres Bedrifter. Saa foretrækker han at underholde sig med en Æske Tinsoldater.“

Hans bitre Tone fik Fru Bertha til at spørge, om Resultatet af Forhandlingerne med Vælgerforeningens Tillidsmænd ikke havde været efter Ønske.

„Der foreligger endnu slet ikke noget Resultat. Vi skal genoptage Mødet om to Timer; men jeg tvivler næsten paa, at det vil lykkes mig at skaffe Enighed tilveje. Her som overalt i Landet tuder Uglerne. Balduin Hansen har iøvrigt med prisværdig Resignation tilbudt at trække sig tilbage til Fordel for en neutral Tredjemand, som begge Parter kan enes om. Men de Herrer af Præstepartiet vil aabenbart føre deres Krig igennem. Jeg har det bestemte Indtryk, at der arbejdes paa en Sprængning.“

„Præstepartiet?“ sagde Fru Bertha. „Vil De fortælle mig, Enslev, hvorfor har De aldrig omtalt Deres Brodersønner for os? Jeg synes at forstaa paa Dem, at De heller ikke nu vil anerkende Pastor Gaardbo som Slægtning.“

„Har jeg maaske ikke Grund til det? . . . Men det skal vi ikke tale om. Jeg kom for at foreslaa Dem en lille Promenade i Haven. Jeg har en halv Snes Minutter til min Raadighed. Kan jeg overtale Dem?“

„Ja, meget let,“ sagde hun og trillede straks sit Skrikketøj sammen.

Der var i Enslevs Holdning overfor Fru Bertha Rester af et Galanteri, der skrev sig fra deres Bekendtskabs tidligste Tid, da hun og hendes Mand endnu sad ovre i Birkedommerboligen paa Samsø. Enslev var kommen derover til et Folkemøde, og det var i Virkeligheden mere den unge Frues Skønhed end hendes Mands politiske Betydning, der fik ham til at interessere sig for Birkedommerens Valg til Rigsdagen og Familjens Overflyttelse til København. Til Held for Venskabet havde Fru Bertha dog aldrig forstaaet det. Med sit Væsens friske Umiddelbarhed havde hun taget mod hans Kur uden for Alvor at mistænke ham, der allerede dengang var en Mand tilaars. Derfor var hun ogsaa nu en af de faa Damer, som han følte nogen virkelig Ag-